

Cõi riêng

Hoàng Lan Chi

Lâu rồi tôi nhận một lá mail dễ thương .

*Anh muốn GY thoát ra khỏi hiện tại, bay về 1 cõi nào đó, bay thực sự, bay không thương tiếc.
Anh cũng phải bay về cái cõi của anh bây giờ. Cõi có "phạt đền", có "việt vị", có "phạt góc".
Bay về ngay đi GY. Anh đợi em ở đó.*

Và bây giờ, trời tháng tư ngút lửa, nắng Saigon nhưng không có áo lụa Hà Đông, tôi trốn Sars, trốn mọi thứ để tìm về Cõi riêng. Thoát khỏi hiện tại và bay về một cõi nào đó. Nhưng nơi tôi bay về chỉ có mình tôi. Không ai đợi ở đó.

Nơi cõi riêng tôi thông thả gặm nhấm nỗi buồn. Tôi cũng thích có một bờ vai để dựa, một bàn tay để nắm ..Nhưng số phận dường như luôn để tôi độc hành. Cũng có những thú riêng khi độc hành. Ta không phải chờ đợi khi ta đang mãi mê đuổi theo một cánh bướm xinh. Ta không phải hụt hơi khi dừng bước ven hồ ngắm bông súng vàng trong chiều tà .

Tháng tư xưa , anh đã bắt đầu có một vị trí trong tôi.

Gái lớn sao chưa chịu lấy chồng
Mẹ không nhắc, bố chẳng buồn trông
Tôi vẽ công danh trên đồi cát
Ừ nhỉ , muốn đi phải có chồng !

Lấy chồng với tôi lúc đó là nhu cầu để không bị đàn ông soi mói . Chọn anh vì ..không biết chọn ai nữa bây giờ ? Nhưng tháng tư lịch sử đã đưa anh xa tít mù khơi. Và những điều thuốc tiếp nối không ngừng đã cuốn trôi anh vào cõi vĩnh hằng ..

Nơi cõi riêng , tôi nhớ về trường cũ. Mỗi tình đầu tôi cũng yêu cháy bỏng như ai. Đã có những chỉ trích *không biết yêu* khi thấy tôi đứng dưng với tình ái. Nhưng có biết rằng từ thuở xa xưa, cũng một tình yêu dẫn vật từng giờ. Những nước mắt hờn ghen . Nhưng cũng tàn nhanh chóng. Và không trở lại bao giờ. *Thì đã bao lần em nói rằng cô đã lấy mất những xúc cảm đầu đời của em. Bắt đền cô , sao trời sinh cô đẹp để em yêu và tình không trở lại ?*

Nơi cõi riêng tôi nhớ ngày đầu tiên làm mẹ. Sao chẳng vui dù chỉ một phút giây. Cứ hừng hờ như đi bên lề cuộc sống. Tôi đã mơ nhiều quá nên chỉ thực tế phũ phàng làm tôi cứ như người mộng du !

Nơi cõi riêng tôi nhớ con gái ngút ngàn. Nói trăm nghìn câu cũng không là đủ. Dặn vạn nghìn lời vẫn thấy chưa yên. Tôi sợ đủ thứ . Lòng khắc khoải khi nghĩ đến cạm bẫy mắc giăng. Lòng xót xa khi nghĩ đến con đang đi một mình ở tuổi tròn 18. Oán trách ? Ừ thì oán trách . Oán trách ai kia gây cảnh này !

Nơi cõi riêng tôi nhớ những người bạn ảo. Có những dễ thương và cũng có những nỗi buồn.

Thôi thì cứ nhớ dễ thương gần nhất. Buổi trưa Saigon và nửa khuya của em. Em đây. Ừ thì em. Đã bao lần tôi chỉ Em đây với bao người . Và bây giờ là em với Em đây -với tôi .. Bông sứ trắng, em đã hát cho tôi nghe. Tôi vẫn yêu những câu hát bình dị . Ví như *còn thương rau đắng mọc sau hè*. Tôi đã hát một câu, tôi tưởng tượng dòng nhạc sẽ là như thế để sau này em có thể tiếp nối dùm tôi:

Em đi đâu mà vội
Mà vội tóc thề ơi
Mà vội tóc thề ơi ?

Em đi đâu mà vội
Nắng đã xếp hàng chưa
Nắng đã xếp hàng chưa ?
Tóc còn bờ vai xoã
Tóc còn bờ vai xoã
Cho một lời hẹn xưa ..

Nơi cội riêng tôi nhớ người đã khuất. *Sống cho người và tha thứ cho đời.* Ông đã nhẫn nhủ nhưng một đời tôi ...chỉ sống cho tôi và ..chưa biết tha thứ cho đời ..

Ôi những tục luy trần gian ..